UOHSP0004F2N

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno
Došlo: - 8 -07- 2009
Číslo: UOS-8568/2009 Vyřizuje: osobně
Přílohy: Mgr. Vrátil

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **UNITED BAKERIES, a. s.**, se sídlem v Brně, Bohunická 24, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem v Praze, Jungmannova 24, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2007, č.j. 62 Ca 1/2007 – 140,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci UNITED BAKERIES, a. s., **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel"), proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud"), jehož výrokem I. byla ve vztahu k žalobci UNITED BAKERIES a. s. žaloba odmítnuta a výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud žalobu ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním(dále jen „s. ř. s.") odmítl, když dospěl k závěru, že žalobce je osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., neboť je přesvědčen, že napadené usnesení trpí nezákonností, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a dále je přesvědčen o nezákonnosti napadeného usnesení o odmítnutí návrhu žalobce UNITED BAKERIES a. s.

Stěžovatel předně považuje za nezbytné vyjádřit se k identifikaci účastníků řízení tak, jak byla provedena soudem v napadeném usnesení. Krajský soud jako žalovaného označili předsedu Úřadu, a nikoli Úřad. Podle § 69 s. ř. s. je v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v dané věci je třeba rozlišovat dvě skutečnosti, a to proti jakému úkonu je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení. Je nepochybné, že rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, je rozhodnutí předsedy Úřadu. Tato skutečnost však procesní subjektivitu předsedy Úřadu nezakládá. Předseda Úřadu není samostatným správním orgánem, nýbrž jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí Úřadu, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutí orgánů státní správy, jež mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán, který je o podaných odvoláních oprávněn rozhodovat. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Výše uvedené koresponduje i s dlouhodobou praxí Nejvyššího správního soudu při označování účastníků řízení. S odkazem na výše zmíněné je pak v tomto odůvodnění kasační stížnosti za stěžovatele označen Úřad. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud i přes výše uvedené měl za to, že stěžovatelem je předseda Úřadu, dovoluje si stěžovatel požádat, aby toto odůvodnění kasační stížnosti bylo považováno za učiněné předsedou Úřadu.

Stěžovatel je přesvědčen, že napadené usnesení krajského soudu je ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezákonné, neboť nesprávně právně posuzuje otázku procesního nástupnictví účastníků správního řízení.

Krajský soud dle názoru stěžovatele po právní stránce nesprávně posoudil otázku procesního nástupnictví v případě, kdy byla z jednoho subjektu na druhý převedena část podniku. Nesprávné posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v názoru soudu, dle kterého by žalobce UNITED BAKERIES a. s., nebyl aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí stěžovatele, neboť nemohlo dojít k převedení veřejnoprávní povinnosti vyplývající z pravomocného rozhodnutí stěžovatele, a to ani v případě, kdy by jednání, jež mělo být dle rozhodnutí stěžovatele protiprávním, uskutečnilo v souvislosti s provozováním té části podniku, jež byla předmětem převodu, nebo že by se této části podniku mělo jakkoli jinak nepřímo „týkat".

Ačkoli krajský soud ve svém usnesení konstatoval, že vložení části podniku žalobce DELTA PEKÁRNY a. s. do základního kapitálu žalobce UNITED BAKERIES a. s. se nedotklo subjektivity prvně jmenovaného, dále však neuvedl, jaká část podniku žalobce DELTA PEKÁRNY a. s. byla ve skutečnosti převedena a do jaké míry či vůbec měla souvislost s jednáním, jež bylo předmětem posuzování ze strany stěžovatele v jeho rozhodnutí. Jeho odůvodnění se tak omezilo na obecný závěr o nemožnosti převedení veřejnoprávní povinnosti uložené správním rozhodnutím. Výše uvedený názor stěžovatel odmítá.

Pro podporu svého stanoviska stěžovatel uvádí příklady z rozhodovací praxe Evropského soudního dvora (dále též „ESD"), resp. Soudu prvního stupně (dále též „SPS"), který se již v několika rozsudcích zabýval problematikou přechodu sankční odpovědnosti soutěžitelů. V případech, kdy došlo k zániku soutěžitele, právnické osoby, dospěl ESD, resp. SPS k závěru,

že je třeba identifikovat takového jeho nástupce, jenž je odpovědný nejen za spáchání deliktu, ale rovněž nese odpovědnost spojenou s uložením sankce za předmětné protisoutěžní jednání. Stěžejní ideou je nepřípustnost situace, kdy by zánikem soutěžitele, jenž se dopustil protisoutěžního deliktu, tento, má-li nástupce, unikl své odpovědnosti, resp. takové jednání by tedy zůstalo nepotrestáno.

V rozsudku ESD č. 40/73 ve věci Coöperatieve Verenigung „Suiker Unie" v. Komise, ECR-1663, byla posuzována situace, kdy Suiker Unie jako právní a ekonomický nástupce čtyř samostatných družstev působících na nizozemském trhu dodávek cukru, převzal veškerá jejich práva a závazky, byl řízen stejnými osobami ze stejných adres, a hlavním rysem jeho chování a chování jeho předchůdců byla kontinuita. ESD v tomto rozsudku konkrétně uvedl, že pokud soutěžitel, který vykonává kontrolu v době porušení práva, do doby než je uložena pokuta, přestal právně existovat, musí být identifikován soubor materiálních a lidských zdrojů, nesoucích odpovědnost v době porušení práva, a poté musí být identifikován vlastník těchto zdrojů v době vydání rozhodnutí aby bylo zajištěno, že ukončení činnosti právnické osoby nebude znamenat, že soutěžitel unikne své odpovědnosti.

K obdobným závěrům dospěl SPS v rozsudku č. T-6/89 ve věci Enichem Anic SpA v. Komise, ECR II-O 1623. Z rozsudku plyne, že je-li spáchán protisoutěžní delikt, je třeba identifikovat fyzické nebo právnické osoby, které jsou odpovědné za jednání soutěžitele v době, kdy ke spáchání takového deliktu došlo. Pokud osoba odpovědná za jednání soutěžitele přestane okamžikem, kdy bylo narušení soutěže spácháno, a okamžikem, kdy mají být z protiprávního jednání vyvozeny důsledky, právně existovat, je třeba nejprve nalézt soubor hmotných a personálních složek, které se na protiprávním jednání podílely, a následně pak určit osobu, která se odpovědnou za jednání soutěžitele stala, aby bylo zamezeno tomu, že v důsledku zániku osoby odpovědné za jednání v době spáchání deliktu tento soutěžitel zůstane nepotrestán.

Jakkoli se situace žalobců DELTA PEKÁRNY a. s. a UNITED BAKERIES a. s. liší od výše popsaných případů tím, že nedošlo k úplnému zániku soutěžitele, jenž byl na základě správního rozhodnutí stižen sankcí za protisoutěžní jednání, principiálně se zde jedná o stejnou základní otázku, kterou je možnost či nemožnost přechodu sankční odpovědnosti na právního nástupce.

Ve výše uvedené souvislosti lze rovněž uvést, že ze strany Soudu prvního stupně již došlo k prolomení názorové linie evropských soudních orgánů, dle které se možnost přechodu sankční odpovědnosti vztahovala pouze na příklady, kdy původní subjekt zanikl a lze předpokládat, že tento postoj bude zachován i ze strany Evropského soudního dvora. V rozsudku č. T-134/94 ve věci NMH Stahlwerke GmbH v. Komise, ECR 11-00239 stejně jako v rozsudku č. T-9/99 ve věci HFB a ostatní v. Komise, ECR II-O 1487, totiž SPS vyslovil názor, že za určitých okolností může být porušení pravidel hospodářské soutěže připsáno ekonomickému nástupci právnické osoby za tento delikt odpovědné i přesto, že původní subjekt, který svým jednáním soutěžní pravidla porušil zcela nezanikl a to proto, aby efektivita prosazování soutěžních pravidel nebyla snížena například v důsledku změn v právní formě zúčastněných soutěžitelů, resp. aby soutěžní pravidla nebyla takto soutěžiteli obcházena.

Lze tedy uzavřít, že v rámci komunitárního práva je striktně dodržována zásada, že porušení soutěžních pravidel nelze bez dalšího liberovat zánikem soutěžitele pouhou změnou právní formy, jména soutěžitele či jinou účelovou přeměnou po spáchání takového deliktu. Je třeba se vždy zabývat podrobně konkrétními okolnostmi případu a provést detailní rozbor hmotných (materiálních) a personálních složek původního subjektu i jeho právních nástupců za účelem zjištění, zda existuje subjekt, jenž po jeho zániku převzal práva a povinnosti s ním

spojená. Nepochybným smyslem takového přístupu komunitárního práva přitom je, aby v důsledku „účelových" přeměn osoby odpovědné za jednání v době spáchání protisoutěžního deliktu nezůstal tento delikt nepotrestán.

Stěžovatel v souvislosti s předmětnou problematikou navíc upozorňuje na praktické důsledky přístupu krajského soudu pro efektivní aplikaci soutěžního práva. Dle názoru stěžovatele závěr krajského soudu o nemožnosti převedení veřejnoprávní povinnosti uložené správním rozhodnutím, resp. přechodu sankční odpovědnosti, obsažený v napadeném usnesení představuje v širším kontextu pro soutěžitele velmi silný argument ke zdůvodnění zbavení se odpovědnosti za jednání, jež by mohlo být v rozporu nejen s českým právním řádem, ale od 1. 5. 2004 rovněž s Čl. 81 a 82 Smlouvy ES. Jinými slovy je stěžovatel toho názoru, že postoj soudu k předmětné problematice představuje návod pro soutěžitele, jak velmi bezpečně a s minimálními náklady obejít zákon a vyhnout se potrestání za závažné protisoutěžní delikty, tj. z těchto deliktů těžit, aniž by jim mohl být uložen trest.

Podle stěžovatele shora uvedené okolnosti tedy vedou k jednoznačnému závěru, že napadené usnesení je nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky procesního nástupnictví při převodu části podniku ze strany krajského soudu.

Stěžovatel si je vědom právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 3 Azs 33/2004 - 98 ze dne 21. 4. 2005, a proto samostatným stižním důvodem napadá předmětné usnesení krajského soudu rovněž pro jeho nezákonnost dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V souvislosti s tvrzenou nezákonností napadeného usnesení o odmítnutí návrhu stěžovatel odkazuje na důvody uvedené v bodě IV. tohoto odůvodnění kasační stížnosti a doplňuje, že rovněž odůvodnění výroku napadeného usnesení, jímž krajský soud zamítl (správně odmítl) žalobu žalobce UNITED BAKERIES a. s., je dle názoru stěžovatele nedostatečné. Krajský soud se v něm omezil toliko na konstatování, že soukromoprávní transakce, k níž došlo mezi žalobcem DELTA PEKÁRNY a. s. a žalobcem UNITED BAKERIES a. s., se nedotkla subjektivity žalobce DELTA PEKÁRNY a. s., přestože žalobci tvrdí, že na žalobce UNITED BAKERIES a. s. touto transakcí přešla veškerá práva a závazky související s příslušnou částí podniku existující v den převodu. Stěžovatel se domnívá, že z odůvodnění napadeného usnesení není zřejmé, zda a jakým způsobem krajský soud tyto informace ověřoval, či zda se podrobněji zabýval otázkou, jakým způsobem realizovaná transakce mohla ovlivnit schopnost žalobce DELTA PEKÁRNY a. s. nést odpovědnost vznikající z právních vztahů (plnění finančních závazků, atd.). Jinými slovy z odůvodnění napadeného usnesení není patrné, z jakých skutečností soud vycházel při formulaci svého právního názoru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 5/2003 - 52 ze dne 25. 7. 2004).

Stěžovatel se domnívá, že v důsledku výše uvedených skutečností trpí napadené usnesení takovými vadami, které kromě nezákonnosti způsobují v části odůvodnění rovněž jeho nepřezkoumatelnost.

Podle přesvědčení stěžovatele je nezbytné, aby Nejvyšší správní soud, jakožto vrcholný orgán správního soudnictví, jehož úkolem je mj. zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), zaujal k problematice procesního nástupnictví autoritativní stanovisko, přičemž se stěžovatel domnívá, že toto stanovisko nemůže být v rozporu s pojetím tohoto problému, jak jej koncipuje komunitární judikatura a na němž jsou vystavěna rozhodnutí stěžovatele.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce UNITED BAKERIES a. s. se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 29. 11. 2007. Dle jeho názoru je kasační stížnost nedůvodná. K označení stěžovatele dalším účastníkem řízení v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí, které stěžovatel napadá, uvádí, že jak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad"), tak i předseda Úřadu jsou orgány, které jakožto orgány funkčně příslušné k rozhodování v jednotlivých stupních řízení v rámci jednoho ústředního úřadu státní správy, vydávají v příslušných stupních řízení rozhodnutí. Při tomto rozhodování vystupují uvedené orgány v rámci jednotlivých stupňů řízení nezávisle, byť se ve skutečnosti jedná o jeden ústřední úřad státní správy. Správní žaloba tak směřovala proti Úřadu, resp. proti předsedovi Úřadu, kterýžto jako funkčně příslušný orgán (jako druhoinstanční orgán v rámci jednoho ústředního úřadu státní správy) je věcně příslušný k rozhodování o opravných prostředcích (rozkladech) proti prvostupňovým rozhodnutím nižšího orgánu (v rámci stejného správního úřadu), jímž je Úřad. Jelikož v souladu s ustanovením § 69 s. ř. s. je žalovaným vždy správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, je třeba označení orgánu, proti němuž směřovala správní žaloba, považovat za správné. Další účastník řízení se tak v tomto bodě zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v rozhodnutí č. j. 62 Ca 1/2007 - 153.

V otázce možnosti převodu (resp. přechodu) veřejnoprávní povinnosti se žalobce zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu. K převodu veřejnoprávní povinnosti nemůže dojít na základě soukromoprávního projevu vůle adresáta dané povinnosti, a to ani v případě, že by se jednání, jež mělo zakládat takovou veřejnoprávní povinnost uskutečnilo v souvislosti s provozováním té části podniku, jež byla předmětem převodu, nebo že by se této části podniku mělo jakkoli jinak nepřímo „týkat". Adresátem veřejnoprávní povinnosti (resp. nositelem odpovědnosti za porušení veřejnoprávní povinnosti) totiž může být zásadně subjekt práva (tedy např. jeden z dalších účastníků řízení), nikdy a v žádném případě objekt práva (tedy část podniku převáděná mezi dalšími účastníky řízení). Objekty práva nedisponují kapacitou ke spáchání správního deliktu, proto nemohou být adresátem sankce za takové spáchání správního deliktu.

Taktéž není dle názoru žalobce možné uložit správní sankci pouze z titulu vlastnictví věci (zde z titulu vlastnického práva k části podniku), nýbrž vždy a pouze za jednání (ať již aktivní jednání či opomenutí) subjektu, a to pouze a jedině subjektu, který správní delikt spáchal. Obecně potom platí, jak ostatně uvádí i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007, č. j. 2 As 8/2007 - 91, že *„povinnost zaplatit pravomocně uloženou pokutu na právní nástupce proto v zásadě nepřechází, neboť je vázána na odpovědnou osobu, které byla uložena. Účelem správní trestní sankce je postihnout pachatele deliktu, byla mu uložena v rámci odpovědnostního právního vztahu, jež má ryze osobní a také výchovný charakter. V situaci, kdy stále existuje subjekt jenž se porušení povinnosti dopustil, nelze přenášet nepříznivé právní důsledky, jež má trestní sankce způsobit pachateli deliktu, na někoho jiného, resp. nelze požadovat, aby újmu nesl ten, kdo se deliktu nedopustil."*

Co se týká převodu práv a povinností soukromoprávním úkonem (a zde konkrétně přechodu práv na základě převodu části podniku), odkazuje žalobce na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. ledna 1999 ve věci sp. zn. IV. ÚS 499/98, kde Ústavní soud v této souvislosti výslovně uvedl, že plátce daně (ale zde je nutno uvedené závěry aplikovat na jakéhokoli adresáta veřejnoprávní povinnosti), *„jako subjekt veřejnoprávního vztahu není vůči orgánu veřejné moci v rovnoprávném postavení a obsah rozhodnutí tohoto orgánu nezávisí od vůle subjektu. Smlouva o prodeji podniku, resp. části podniku je závazkovým vztahem soukromoprávní povahy, kde subjekty mají rovné postavení, a podle tohoto hlediska je nutno posuzovat i charakter přecházejících práv a závazků. Smlouvou o prodeji*

podniku přecházejí závazky vzniklé ze závazkových vztahů bez ohledu na to, zda mají či nemají obchodní povahu, nikoli však veřejnoprávní povinnosti" (v daném případě šlo o povinnost zaplatit daňový závazek vůči státu - tedy veřejnoprávní povinnost).

Žalobce podotýká, že obsah rozhodnutí správního orgánu (a tedy obsah uložené povinnosti) nezávisí od vůle subjektu a nelze jej vůlí subjektu (adresáta rozhodnutí) měnit, a to ani co se týče předmětu či rozsahu uložené povinnosti, ani adresáta této povinnosti. Jen stěží si lze představit, že by stěžovatel akceptoval situaci, kdy by další účastník řízení prohlásil, že namísto pokuty ve výši 300 000 Kč zaplatí pokutu ve výši 3 Kč (změna výše sankce), případně vydá tiskovou omluvu (změna obsahu sankce), resp. že pokutu namísto něj zaplatí zcela jiný subjekt (změna adresáta). Přes zjevnou absurditu těchto závěrů právě k jejich přijetí vede argumentace vedená stěžovatelem v odůvodnění. Je pak zcela irelevantní, zda by ke změně adresáta došlo na základě jednostranného právního aktu, nebo dvoustranné soukromoprávní dohody, dokonce ani případná dohoda, jejíž stranou by byl správní orgán, který sankci uložil, není přípustná. Jakmile totiž jednou správní rozhodnutí nabude právní moci, nelze jeho obsah měnit, a to ani na základě projevu vůle adresáta, ani projevu vůle správního orgánu, případně obou. Je též zcela nepřijatelné, aby na základě účelového výkladu právních norem ze strany správního orgánu došlo po právní moci rozhodnutí o uložení správního deliktu ke změně adresáta sankce za správní delikt, resp., aby po vydání správního rozhodnutí došlo k převodu či přechodu odpovědnosti za spáchaný delikt v důsledku soukromoprávního právního úkonu.

K nemožnosti liberace poukazem na smluvní ujednání a obecně k povaze odpovědnosti u správních deliktů se již ve svých rozhodnutích vyjadřoval také Vrchní soud v Praze, a sice např. ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 1994, sp. zn. 6 A 12/94: „*Správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnické osoby platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného řídí, nestanoví-li zákon výslovně něco jiného - obdobnými principy jako soud v oboru práva soukromého při rozhodování o jejich obecné odpovědnosti za škodu. Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže důvod vznikl při činnosti právnické osoby, jednáním nebo opominutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter.*" V rozsudku ze dne 30. 4. 1 996, sp. zn. 6 A 1 03/94, potom Vrchní soud v Praze konstatoval, že: „*Rozhodnutí o pokutě za správní delikt je rozhodnutím konstitutivního charakteru; povinnost pokutu platit vzniká ex nunc právní mocí rozhodnutí, kterým se pokuta ukládá. Zanikne- li v průběhu řízení právnická osoba, se kterou bylo řízení o uložení pokuty za správní delikt vedeno, nelze pokutu uložit jejímu právnímu nástupci, a to i kdyby přejímal všechna práva a povinnosti v okamžiku zániku svého právního předchůdce existující.*" Jak bude poukázáno dále, je tento jednoznačný závěr českého soudního orgánu v přímém rozporu s dezinterpretací rozhodnutí Evropských soudů provedenou stěžovatelem.

K otázce možnosti převodu veřejnoprávních povinností v případě rozdělení adresáta povinnosti odkazuje žalobce také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 1 Afs 25/2007 - 52, které pro případ rozdělení adresáta veřejnoprávní povinnosti se zánikem tohoto adresáta uvádí, že „*rozdělení práv a povinností zanikající společnosti na společnosti nové se může týkat výhradně těch práv a povinností které mají svůj původ v právu soukromém a jejich rozdělení tudíž závisí výlučně na vůli subjektů účastnících se rozdělení.*" Stejný závěr je však nutno uplatnit i v případě rozdělení adresáta veřejnoprávní povinnosti bez zániku tohoto adresáta.

Dle závěrů stěžovatele tento názor podporuje i konstantní judikatura Evropského soudního dvora a Soudu prvního stupně (dále společně jen „Evropské soudy"). V odůvodnění stěžovatel odkazuje na několik rozhodnutí Evropských soudů a snaží se jejich závěry podpořit důvodnost podání kasační stížnosti. Žalobce však s tímto názorem zásadně nesouhlasí a považuje za nutné ostře se ohradit proti dezinterpretaci citovaných rozhodnutí Evropských soudů.

(a) Rozhodnutí Suiker Unie a Enichem Anic Spa

Dle posouzení žalobce jsou rozhodnutí Evropského soudního dvora (dále jen „ESD") ve věci Kooperative Verenigung „Suiker Unie" v. Komise, č. 40/73 (dále jen „Suiker Unie") a Soudu prvního stupně (dále jen „SPS") ve věci Enichem Anic Spa v. Komise, č. T-6/89 (dále jen „Enichem Anic Spa") ve vztahu k otázce aktivní legitimace žalobce zcela irelevantní. Jedná se vždy o případy, kdy již před vydáním rozhodnutí o porušení pravidel hospodářské soutěže došlo k zániku subjektu, který hospodářskou soutěž narušoval a zároveň zde existoval subjekt, který byl jeho (byť nikoli právním, nýbrž ekonomickým) nástupcem. S ohledem na výše uvedené není proto možné závěry vyplývající z těchto rozhodnutí ve skutkově zcela odlišných věcech aplikovat na případ, v němž krajský soud dovodil neexistenci aktivní legitimace žalobce. Část odůvodnění v rozsahu odst. 16 - 18 proto nijak nevyvrací závěry soudu o nemožnosti převodu (resp. přechodu) veřejnoprávní povinnosti vyplývající z pravomocného rozhodnutí stěžovatele.

(b) Rozhodnutí NMH Stahlwerke a HFB

Dalšími rozhodnutími Evropských soudů, na něž stěžovatel v odůvodnění odkazuje jsou potom rozhodnutí ve věci NMH Stahlwerke GmbH v. Komise, č. T-134/94 (dále jen „NMH Stahlwerke") a rozhodnutí ve věci HFB a ostatní v.Komise, č. T-9/99 (dále jen „HFB"). Z těchto rozhodnutí potom dle interpretace stěžovatele vyplývá, že za určitých okolností může být porušení hospodářské soutěže připsáno i ekonomickému nástupci subjektu zodpovědného za delikt, kterýžto závěr aplikuje stěžovatel na posuzovaný případ. Žalobce především uvádí, že k tomuto závěru je možno dojít pouze v případě, kdy tomu svědčí specifické okolnosti případu a tedy pouze výjimečně, když v obou citovaných rozhodnutích je zdůrazňováno, že jde o odchylku od obecně platného principu. Není tedy možné souhlasit se závěrem stěžovatele, *„že v rámci komunitárního práva je striktně dodržována zásada, že porušení soutěžních pravidel nelze bez dalšího liberovat zánikem soutěžitele změnou právní formy, jména soutěžitele či jinou účelovou přeměnou po spáchání takového deliktu."* Bez ohledu na to, že k žádné takové skutečnosti nedošlo a není důvodu dovozovat ohrožení účelnosti uložené sankce (viz dále), nelze z citovaných výjimek v žádném případě dovodit vytvoření nového principu, který by nahrazoval platný princip, dle něhož je možno ukládat sankce pouze těm subjektům, které se dopustí správního deliktu.

Ve vztahu k rozhodnutí NMH Stahlwerke nutno dále podotknout, že řešený případ byl skutkově významně odlišný od případu, který meritorně projednával soud. Jednalo se o kartelovou dohodu, jejímž účastníkem byl jak subjekt původní, tak i jeho ekonomický nástupce. Kartelové dohody se prokazatelně účastnily oba tyto subjekty, otázkou v daném případě tedy nebylo to, zda odpovědnost za správní delikt přešla na ekonomického nástupce (ten se totiž protisoutěžního jednání dopouštěl prokazatelně také), nýbrž pouze doba, po kterou se jednotlivé subjekty dopouštěly protisoutěžního jednání, jejíž posouzení mělo vliv na výši uložené pokuty. Výjimečné okolnosti pro to, aby mohlo být při stanovení sankce přihlédnuto i k jednání právního předchůdce, nikoliv tedy, aby byla nově založena odpovědnost za spáchaný delikt právním předchůdcem u právního nástupce, potom SPS spatřoval v tom, že nástupnická společnost byla subjektem ad hoc speciálně vytvořeným k záchraně (resp. podpoře) oblasti činnosti, v níž byla v dané oblasti činná původní společnost (která přešla před začátkem kartelu do likvidace) a postupně (v průběhu existence kartelu) přebírala provoz likvidované společnosti. V žádném případě tedy nelze najít naplnění obdobných zvláštních okolností, které by ospravedlňovaly použití této výjimky v případě projednávaném soudem.

Nutno též podotknout, že pokud stěžovatel pouze tvrdí, že takové zvláštní podmínky naplněny v případě projednávaném před soudem byly, nelze ani hovořit o tom, že unesl břemeno

tvrzení, když v celém odůvodnění neuvádí ani jedinou skutečnost hovořící pro naplnění těchto zvláštních podmínek, a již vůbec ne břemeno důkazní, když pro své tvrzení (byť tvrzení pouze v obecné rovině) neuvádí jediný důkaz.

Navíc považuje žalobce za nutné poukázat na dezinterpretaci, kterou stěžovatel zatížil svoji argumentaci v tomto směru odkazem na rozhodnutí HFB. Toto rozhodnutí v žádném případě nepodporuje a nerozvádí naznačenou tezi možného přechodu (či převodu) veřejnoprávních povinností; pouze odkazuje na rozhodnutí NMH Stahlwerke a uzavírá, že z důvodu odlišného skutkového stavu se závěry obsažené v tomto rozhodnutí nepoužijí a že k žádnému přechodu odpovědnosti za porušení pravidel hospodářské soutěže v daném případě nedochází.

Stěžovatel uvádí, že účelem kasační stížnosti je zajištění nepřípustnosti „situace, kdy by zánikem soutěžitele, jenž se dopustil protisoutěžního deliktu, tento, má-li nástupce, unikl své odpovědnosti, resp. takové jednání zůstalo nepotrestáno." Zároveň vyjadřuje obavu, že „postoj soudu k předmětné problematice představuje návod pro soutěžitele, jak velmi bezpečně a s minimálními náklady obejít zákon a vyhnout se potrestání za závažné protisoutěžní delikty, tj. z těchto deliktů těžit, aniž by jim mohl být uložen trest." Zde již se argumentace stěžovatele vymyká jakékoli logice a je v příkrém rozporu se skutečným stavem věci, když po nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce žalobce DELTA PEKÁRNY a. s. pořádkovou pokutu zaplatil a nelze tedy hovořit o jakémkoli vyhnutí se potrestání či úniku od odpovědnosti. Společnost DELTA PEKÁRNY a. s. spolu s žalobcem UNITED BAKERIES a. s. z důvodu přesvědčení o neústavnosti rozhodnutí stěžovatele podali proti těmto správní žalobu, čímž však pouze využili svých právním řádem České republiky garantovaných práv na ochranu proti nezákonným rozhodnutím správních orgánů. Takové jednání nelze v žádném případě označit vyhýbání se odpovědnosti, resp. trestu za (údajně) protiprávní jednání.

Navíc žalobce poukazuje na skutečnost, že pokud by stěžovatel skutečně považoval svoji argumentaci uvedenou v odůvodnění za správnou, nezbývalo by mu než podat kasační stížnost i proti rozhodnutí (rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007 - 153), jehož výrokem byla žaloba DELTA PEKÁRNY a. s. (proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 11. 2006 č. j. R 79/2006/01-19805/2006/300) zamítnuta, což zcela zjevně neodpovídá právnímu názoru stěžovatele vyjádřenému v odůvodnění (kasační stížnosti), podle kterého nebyla dle stěžovatele společnost DELTA PEKÁRNY a. s. vůbec ve sporu aktivně legitimována. Dle názoru žalobce je proto v případě, že stěžovatel nepodal kasační stížnost proti rozhodnutí (ve vztahu ke společnosti DELTA PEKÁRNY a. s.), považovat jeho kasační stížnosti ve vztahu k žalobci UNITED BAKERIES a. s. za právní úkon ryze účelový.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele pro nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 11. 2006, č. j. R 79/2006/01-19805/2006/300 napadeného společnou žalobou žalobce UNITED BAKERIES a. s. a společností DELTA PEKÁRNY a. s. vyplývá, že jím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl o rozkladu účastníka správního řízení společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 7. 2006, č. j. S 233C/03-11688/2006/620 tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že účastník řízení, společnost DELTA PEKÁRNY a. s., jednáním popsaným ve výroku I. uvedeného rozhodnutí (tím, že dne 19. 11. 2003

v rámci místního šetření prováděného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v prostorách této společnosti na adrese Praha 9 – Vysočany, Ke Klíčovu 56/1, postupně nezpřístupnil část e-mailové korespondence nacházející se v elektronické podobě v uvedených prostorách tím, že výkonný ředitel Ing. Jan Jedlička pracovníkům Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže neumožnil otevřít a přečíst e-mailové zprávy nacházející se v notebooku, který mu byl poskytnut k jeho pracovní činnosti, znemožnil pokračování v šetření části této e-mailové korespondence tím, že výkonný ředitel Ing. Jan Jedlička zavřel a odnesl notebook, který byl předmětem šetření pracovníků Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže s tím, že potřebuje pracovně odjet a notebook si bere sebou, a pracovníkům Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže svévolně odňal prostřednictvím svého ředitele pro rozvoj a spolupráci RNDr. Petra Krumphanzla dva z dokumentů, které tito pracovníci v rámci místního šetření převzali (jednalo se o vytištěný e-mail odeslaný dne 7. 7. 2003 Marko Paříkem, členem představenstva, adresovaný RNDr. Petru Krumphanzlovi, Ing. Janu Jedličkovi, panu Paříkovi a Ivanu Flekovi – generálnímu řediteli společnosti ODKOLEK a. s., a vytištěný e-mail odeslaný dne 4. 11. 2003 Petrou Stránskou, ředitelkou právního oddělení, adresovaný Jaroslavu Michaeli Paříkovi, členu představenstva, Marko Paříkovi, panu Kocmánkovi a Ivanu Flekovi a v kopii adresovaný též RNDr. Petru Krumpanzlovi, Mgr. Pochylé, Zdeňku Synkovi a paní Juráskové), porušil svoji povinnost podrobit se provedení šetření vyplývající pro něj z § 21 odst. 4 a 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů v tehdy platném znění, tj. ve znění před jeho první novelou provedenou zákonem č. 340/2004 Sb. (dále též zákon č. 143/2001 Sb.), čímž se dopustil správního deliktu „odmítnutí se podrobit šetření" ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., porušil svoji povinnost podrobit se provedení šetření, vyplývající pro něj z § 21 odst. 4 a 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), v platném znění, čímž se dopustil správního deliktu odmítnutí se podrobit šetření ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) téhož zákona a podle § 22 odst. 1 písm. a) téhož zákona mu uložil pokutu 300 000 Kč.

Z obsahu napadeného rozhodnutí stěžovatele tedy vyplývá, že účastníkem správního řízení byla společnost DELTA PEKÁRNY a. s., neboť o jejích právech nebo povinnostech mělo být v řízení rozhodnuto. Z obsahu napadeného rozhodnutí stěžovatele dále vyplývá, že jím stěžovatel (a předtím správní orgán prvního stupně) uložil účastníku správního řízení společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. za porušení procesních povinností vyplývajících pro ni z § 21 odst. 4 a 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, podrobit se šetření, pokutu podle § 22 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce UNITED BAKERIES a. s. nebyl účastníkem správního řízení, v uvedeném správním řízení nebylo jednáno a nemělo být rozhodnuto o jeho právech nebo povinnostech a také o jeho právech a povinnostech rozhodnutím stěžovatele rozhodnuto nebylo. Tuto skutečnost ani žádný z účastníků soudního řízení nezpochybňuje. Rozhodnutí stěžovatele bylo doručeno účastníku správního řízení společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. dne 9. 11. 2006 a tímto dnem nabylo právní moci.

Žalobu proti rozhodnutí stěžovatele podal účastník správního řízení společnost DELTA PEKÁRNY a. s. i žalobce UNITED BAKERIES a. s. Společnou žalobu v tomto směru odůvodnili tak, že společnost ODKOLEK a. s., DELTA PEKÁRNY a. s. a Pekárna Žatec a. s. po vydání rozhodnutí (stěžovatele) vložily formou nepeněžitého vkladu části svých podniků do základního kapitálu společnosti UNITED BAKERIES a. s. Nepeněžitými vklady jsou části podniků všech uvedených vkladatelů, tvořící samostatné organizační složky vkladatelů nezapsané v obchodním rejstříku, nazvané v rámci platné organizační struktury všech vkladatelů jako Nákladové středisko provoz, které jsou vedeny v účetním systému vkladatelů jako středisko označené AAA - Nákladové středisko provoz. Účinnost smluv o vkladech částí podniků byla dohodnuta k 31. 12. 2006. Uplynutím tohoto data na společnost UNITED BAKERIES a. s. tyto části podniků, tedy soubory hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání

a sloužící k provozování částí podniků, tedy zejména k výrobě a prodeji pekárenských výrobků, přešly. Na společnost UNITED BAKERIES a. s. současně přešly také veškeré práva a závazky vkladatelů, které existovaly v den účinnosti převodu částí podniků a které s částmi podniků souvisely.

Žalobu společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. září 2007, č. j. 62 Ca 1/2007 - 153, jako nedůvodnou zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku podala společnost DELTA PEKÁRNY a. s. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se ke kasační stížnosti vyjádřil a navrhl její zamítnutí. Aktivní legitimaci společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. k podání žaloby Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nezpochybnil. Rozsudkem ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. 5 Afs 18/2008, Nejvyšší správní soud kasační stížnost společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. zamítl.

Žalobu žalobce společnosti UNITED BAKERIES a. s. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 8. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007 - 140, odmítl, přičemž kasační stížnost proti tomuto usnesení, jak výše už uvedeno, podal stěžovatel - Úřad pro ochranu hospodářské soutěže.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

Správní soudnictví vychází z koncepce, podle níž má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Výjimkou je pouze zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu (§ 66 s. ř. s.).

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Z obsahu žaloby a přiloženého rozhodnutí stěžovatele ze dne 8. 11. 2006, č. j. R 79/2006/01-19805/2006/300 napadeného společnou žalobou žalobce UNITED BAKERIES a. s. a společností DELTA PEKÁRNY a. s. nevyplývá, že by jím (a předtím rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 7. 2006, č. j. S 233C/03-11688/2006/620, jako prvostupňovým správním orgánem) bylo rozhodnuto ve vztahu k žalobci UNITED BAKERIES a. s., tedy o jeho právech a povinnostech, neboť zcela jasně jím bylo rozhodnuto ve vztahu ke společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. Žalobce UNITED BAKERIES a. s. v žalobě ani netvrdí, že by rozhodnutím žalovaného došlo k zásahu do jeho práv. Citované rozhodnutí stěžovatele nabylo právní moci dne 9. 11. 2006, přičemž žalobce UNITED BAKERIES a. s.,

ani společnost DELTA PEKÁRNY a. s. a dokonce ani stěžovatel netvrdí, že by právní subjektivita společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. před nabytím právní moci rozhodnutí stěžovatele (nebo někdy později) zanikla. Z dosavadního postupu žalobce UNITED BAKERIES a. s. v tomto řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 17/2008, z postupu společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 18/2008 a z veřejně dostupného Obchodního rejstříku nelze právní subjektivitu společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. zpochybnit. Z této skutečnosti vycházel i krajský soud. K soukromoprávní transakci, ke které došlo, podle tvrzení žalobce UNITED BAKERIES a. s. i společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. v žalobě, po doručení rozhodnutí stěžovatele společnosti DELTA PEKÁRNY a. s., tedy po právní moci rozhodnutí stěžovatele, to je po 9. 11. 2006, s dohodnutými právními účinky k 31. 12. 2006, krajský soud nepřihlížel. Postup krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud správným. Odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního (obchodního) vztahu. Ústavní soud v usnesení ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV. ÚS 499/98 (na které odkazoval ve vyjádření ke kasační stížnosti i žalobce UNITED BAKERIES a. s.) dospěl k závěru, že „Smlouvou o prodeji podniku přechází závazky vzniklé ze závazkových vztahů, bez ohledu na to, zda mají či nemají obchodní povahu, nikoliv však veřejnoprávní povinnosti." Tento závěr učinil Ústavní soud ve vztahu k daňové povinnosti, lze jej však použít i v daném případě, neboť není pochyb o tom, že pokuta uložená stěžovatelem společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. za porušení povinnosti podrobit se provedení šetření, vyplývající pro ni z § 21 odst. 4 a 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, tedy za správní delikt (ve výši 300 000 Kč) podle § 22 odst. 1 písm. a) téhož zákona, je veřejnoprávní povinností.

Jen ta skutečnost, že společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. a UNITED BAKERIES a. s. (a další) po právní moci rozhodnutí stěžovatele (9. 11. 2006) uzavřely smlouvu o převodu části podniků a součástí své smlouvy učinily i převod veškerých práv a závazků vkladatelů, které existovaly v den účinnosti převodu částí podniků (31. 12. 2006) a které s částmi převáděných podniků souvisely, přičemž právní subjektivita společnosti DELTA PEKÁRNY a. s. trvala ke dni právní moci rozhodnutí stěžovatele a trvá i nadále, nezakládá pro žalobce UNITED BAKERIES a. s. aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí stěžovatele podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s. V tomto směru Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu souhlasí.

Vzhledem k výše učiněnému závěru vzniká otázka, zda krajský soud mohl žalobu žalobce UNITED BAKERIES a. s. odmítnout, nebo ji eventuelně měl zamítnout, vzhledem k tomu, jak posoudil postavení žalobce UNITED BAKERIES a. s. ve vztahu k rozhodnutí stěžovatele.

Nejvyšší správní soud už řešil tuto právní otázku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, v němž dospěl k těmto závěrům: „...postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ...lze vyhradit toliko případům nedostatku procesní legitimace, například absence osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatku tvrzení o poškozených právech, nedostatku tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb, okamžitě zpravidla již ze žaloby samotné (například v těch případech, kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož již pojmově vůbec nemůže být nositelem). ...Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci", kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem. Neučiní-li tak, je jeho postup v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a znamená jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.)."

V daném případě má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud postupoval správně, když žalobu žalobce UNITED BAKERIES a. s. proti rozhodnutí stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Mohl tak učinit na základě obsahu žaloby a k ní připojeného rozhodnutí stěžovatele, aniž musel provádět v tomto směru dokazování. Skutečnosti, které odůvodňovaly rozhodnutí krajského soudu, které učinil, vyplývaly z těchto písemností. Žalobce UNITED BAKERIES a. s. je k podání žaloby proti rozhodnutí stěžovatele osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vzhledem k tomuto závěru se Nejvyšší správní soud k dalším námitkám stěžovatele nevyjadřoval.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalobce UNITED BAKERIES a. s. a měl by proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Vzhledem k okolnostem případu, kdy žalobce UNITED BAKERIES a. s. podal žalobu proti rozhodnutí stěžovatele jako osoba zjevně neoprávněná a jeho žaloba musela být odmítnuta, má Nejvyšší správní soud za to, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro rozhodnutí podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., a náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobci UNITED BAKERIES a. s. nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zlata Buchtová

Nejvyšší správní soud v Brně
- 12 -